

маси, които ще доразрушатъ останалото, неразрушеното отъ таранитѣ и динамита. Не само азъ виждамъ тия печални картини, вижда ги всѣки въ душата си, но нали никой не смѣе да се обади, никой не смѣе гласъ да дигне, защото ще бжде смѣтнатъ за предателъ народенъ... — и невѣмъ да поеме дѣхъ, той спрѣ за малко и додаде: — Застрѣляха чичовия ти Храбъръ съ неговитѣ петима другари, защото отказали да стрѣлятъ. . . Тѣ бѣха семинаристи. . . носящи въ душата си скрижалитѣ Христови. Ако се подигнѣха всички щѣха да бждатъ избити отъ законитѣ, които не сж по сжщество врагове на мира и народното благоденствие. . .

— Храбъръ убить! застрѣлянъ! — промълвихъ азъ и наново ми прилоша. . . Това златно момче, съ голѣмъ умъ и любвеобилна душа. . . Храбъръ, който даваше цѣлото си сжщество за ближния! . . .

Но Храбъръ, дѣще и всички, които викатъ противъ войната, трѣбваше да се борятъ преди да бѣше тя започнала. Когато народа биде повиканъ и съ пушка въ ржка да отстоява своето право, всичко честно и доблестно трѣбва да изпълнява своя дългъ. Храбъръ и другаритѣ му не бѣха неуки, умни бѣха и тѣхниятъ жестъ, дори отъ тѣхното християнско гледище, не имъ повеляваше да всѣватъ суматоха, когато народа се намира вече въ отбрана. Тѣ не искатъ да убиватъ пришълцитѣ въ земята ни, а като разстроятъ защитата, тѣ съзнателно подпомогнатъ тия пришълци, да отнѣмтъ най-святото на народа — свободата. . . Наказанието е за назидание. . .

— Ти, сега си почини, а ние съ татко ще досадимъ нивата и ще се приберемъ у дома. . . Малко ни остана. — прекжсна Людмила, бавното но смислено говорене на тати.

Оставиха ме и се отдадоха на работа. Тѣ въ работа ще забравятъ мжкитѣ си, а азъ защо се дотѣтрахъ тука, защо не останахъ въ болницата да работя, за да забравя и понеса по стоически сипящитѣ се нещастия и страдания?

Не! Не! не искамъ да мисля за нищо. Азъ ще стана и ще работя заедно съ тѣхъ, И внезапно родилата се въ менъ воля ме изправи и азъ напълнихъ престилката